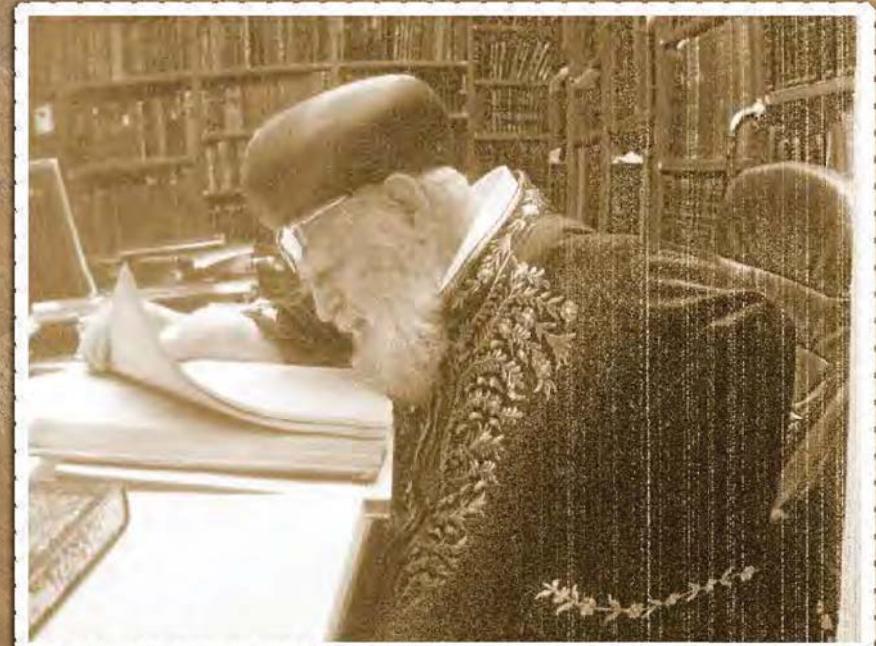

המאור הברך

לזכרו הטהור והקדוש של מִרְן רַבָּנו הַגָּדוֹל, אביך הרוזים, שיר התורה והדרו, פוסק הדור והדור, רועה נאמן לישראל, מקוד משיב לכל שואל, מרוםם קדנה של תורה, מוציאנו מהשכה לאורה, גאון הגאנונים, תל תלפיות לכל פזנים, מירנו ורבני ועתרת ראשנו, כליל הדרנו, נזיר תפארתנו, מִרְן רַבָּנו עוזבידה יוסף זצוק"ל אשר עזבנו לאנחות ביום המר ג' במרחישון התשע"ד. בדרךנו נילך לעד. יהি רצון שנזכה להזות בנים פניו בגאלה השילמה, בירושלים תפונו עד עיד עד, אמן.

המאור הגדול

עשרים וחמשה סיפורים אישיים בינוי נדיים
ובلتיהם מסכת חייו המופלאה של מאור ישראל
מן הגadol והקדוש הגאון

רבי עובדיה יוסף צוק"ל

מלוחים באירועים אותנטיים ומרגשים

מאת: הרב אברהם אוחזון

ציורים: אבישי חן

עריכת לשון: הרב שאול עובדיה פתיה

תוכן העניינים

10	"בַּיּוּ אָמֵר" מִן הַזָּפְרוֹן
12	"שְׁתָקָם וְתַלְךָ!"
14	מִהוּע בְּקֻשָּׁמָן לְדַחֲות אֶת גִּנְטוֹמָה?
16	שִׁיחַת הַטְּלִפּוֹן הַמִּיחָדָה
18	"שָׁב שְׁמֻעַתְּתָא" בְּאוֹתוֹבוֹס
20	הַרְדִּכָּה בְּעִזּוֹת סָגִיה עַמְקָה
22	בְּקִיאוֹת עַצְוָמָה גַּם בְּסִדר קָדְשִׁים
24	כָּרְחָם אֶב עַל בָּנִים
26	לוֹצֶר אֶת כָּל סִימְנֵי הַתְּשִׁבָּ"ז
28	מִדּוּע פְּשָׁט רַבִּי עַזְרָא עַטִּיה אֶת גִּילְמָתָז?
30	הַבָּרָכָה שַׁהְרַעַידָה אֶת הַאֲרָמָן הַצְּרָפָת'
32	כֵּה קָם רַבִּי אַבְרָהָם מִמְּפָטָת חָלוֹ
34	לִלְמֹד גַּם בִּימֵי מִלְחָמָה
36	שְׁפֹופְרָת הַטְּלִפּוֹן שְׁנוֹתֶרֶת קִיְתָמָה
38	"כְּבָזָדוֹ עַסְקָ בְּכָה...".
40	כֵּה מִפְּיִסִּים יָלַד קָטוֹ
42	לֹאָנוּ גַּעֲלִים חָכָם בָּן צִיּוֹן?
44	"אַנְיִ רֹצֶה לִלְמֹד בְּמִנְחָה"
46	מִדּוּע נְדָהָכוּ חֹקְרֵי הַמִּשְׁתְּרָה?
48	מִאּוֹר עַיִּנִי שֶׁל מִאּוֹר יִשְׂרָאֵל
50	בְּחִנּוֹת הַסְּפָרִים שֶׁל מִשְׁפָּחָת שְׁטִיכְבָּרג
52	הַמִּתְנָה שְׁהָעָנִיק מִרְן לְבַעַל הַאֲלָפּוֹת
54	מַה יַּעֲזֹר אֶת מְרָן?
56	מִסְרָוֹת נֶפֶשׁ עַל חַנּוֹק יָלִדי יִשְׂרָאֵל
58	עַל מִשְׁמָר הַיְהוּדָות בְּמִזְרָחִים

עריכת לשון:
הרבר שאל עבדיה פתיה

ניקוד והגהות:
יהודית הירשמן

הגאות לשון וניקוד:
נעמי פרשביטין

ציורים: האומן אבישי חן

עימוד ועיבוב גרפי:
ר. שפירא

עיצוב עטיפה:
מייכל בלואשטיין

④ כל הזכויות שמורות
לצדקה בן דוד
הוצאה לאור
0505-319079

נדפס בישראל
מרחישון תשע"ד

אין להעתיק או להפיץ ספר זה
או קטיעים ממנו בשום צורה
ובשום אמצעי אלקטרוני או מכני
לרבות צילום והקלטה
ללא אישור בכתב מהמו"ל.

Printed in Israel

טלפון המחבר - אברהם אוחיון:
050-4146-500 / 02-5835-702

לרפואתה השלימה של
האשה הכבודה,
אשר החסד
מרת רבכה בוכריס תחי'
בת חיה זיל

הקדמה להורים

צוק", אשר לאוֹרוֹ ולאַיְשָׁו נְתַגְּדָלִי וְנְתַחְנָכִתִּי, לח"י תורה והשפעה משחר ניקוטי. בעידודה הנורא ובברכתו החמה פעלתי עד כה בחיבור ספרי למבוגרים, לבני הנוער ולילדים הרכבים. אהה, עלי מ' נסס לעזרה, ומ' הי לנו סתרה?

אודה מאוד לעוסקים במלאתה, העומדים לימי, בכימים ורבים. ראיית אשגר ברכות תודה והערכה לעורך החשוב הרה"ג **שאלול עובדיה פתיה**, על עריכת הלשון המקצועית בחן מיוחד. כן אודה למגילת הלשון והנימוק המכוון הגב' **נעמי פרבשטיין**. חפוניות של תודה והערכה לנקדנית והmeganya הגב' **יהודית הירשמן**. תודה מיוחדת מקרוב לבנותנה לדידי היקר והחביב ונוגה לו סיבי, הציר האמן **אביישי חן**. אודה בזאת לגורפיקה והמעצבת ידי אומן הגב' **רבקה שפירא** על עיצובה הגראדיומיוד הספר. כן אודה להגרפית איתה והמעצבת ברוכת היכישורים הגב' **מיכל בלואשטין** על עיצוב העטיפה. ואחרית דבר אודה לנوت' בית' היקרה והמוסורה, העומדת לצידי, תומכת וטס'יעת בכל מלאכת הקודש, ונוטלת על כתפיה את על הבית' וגידול הילדיים בתבונה ובדעת רחבה. יכננו'ה' לראות נחת מכל עמלנו, אכן.

ארהון החקלא"ק
ארהון צוחאי

לשורת את המטריה האציג'לית: ריבוי תורה וקדושה בעם ישראל, והשבת המונו העם לצורך מוחצבותם, כפי שהוכיחה המציגות וכפי שהתגשם חזונו של מון.

אם נבקש להסביר את מון, נצטרך לחבר לשם כך ספרים שלמים; יכללה הזכון, והמלחים לא יכלו, אולם אין זה מקום לכך. מה שאנו מבוקשים הוא, להעביר לבני הדור הצער משה מפסגת קומתו של מון. אנו מבקשים מהם, בני הדור הצער, יתודעו לאהבת התורה שיקדה בלבו של מון, שהם יקרו על מסירותו העצומה לטובת הכלל, לחיזוק גדרי היהדות ולשלוםם של ישראל, ושהם ילמדו על אהבת ישראל האידירה שמילאה את כל ישותו.

עשרים וחמשה הסיפורים שלפניכם נבחרו בקפידה מבין עשרות רבות של סיפורים, שספרו וشعוד יספרו על מון הגדו'ל זוק".

עשרים וחמשה הסיפורים שלפניכם הם הלוויי פו בכתר התורה שהוכתר לדאו של מון. ונחנק את בנינו לצעוד בדרכו ובמורשתו של מון, הגדל, להתגדל באהבת תורה ובאהבת ישראל, לשאוף ללקוט מושהו מתחת לשל אדרת.

ובאן המקום להודות לבודא עולם על שיש'ע בידי עד הולם, ובפרט בכל הקשו לחינוך ילדי ישראל ברוח ישראל סבא. במה אקדמי', איך לאלהי מרים, על כל התובה אשר גמלני עד כה? אודה בדמיון מולכא דבנו **רבנו עובדיה יוסף**

התורה, ובכחו המווחד להכריע בין הפסקים, יסוד שיטת פסיקה שעלה נשענו גם גודלי הדור ואדרוי פוסקי הדור.

cohoh היזכרון של מון לא היה כשרון גרידא. מון העיד על עצמו, כי בימי יולדתו ובחורותו לא היה מהונן בזיכרונו יצא דופן. אולם הוא عمل והתייגע, חזר ושין, והזיל דמעות כמים לפני בוראו, שייחן אותו בידיעת התורה הקדושה. והוא זכה לכך במידה שאין לה שיעור.

מוֹן היה גדול הדור, פסק הדור, עמוד התורה חיבבוּו גודלי הדור, והאגאון רבי צבי פסח פרנקל התבטה עליון, כי גם אילו היה נולד לפני מאות שנים - היה נחشب לגדול הדור! עם חלוף השנים, נתעורר מון בתואר איש מלבדו לא זכה לו. **"ראש ממשלת התורה"**, כינויו פוסקי הדור בהערכה רבה.

cohoch דהיתרא שהיה בו במרון, לא נבע, חלילה, מרצון להקל על מנת להקל. מון בקש להעמיד את הדת על תלה, ומכוון שידע שריבוי חומרות עלול לגרוע מן העיר, ולגרום לקולות עצם האיסור, נכנס בעובי הקורה, העמיד כל דבר על מכונו, חומרה בחומרא, קולא קולא ועיקר הדין עיקר הדין. כך היה בידו כוח אדיר להשב המוני יהודים לאביהם שבשמי ולחזק את חומות הדת. דומה, כי כל בר דעת מבין שלא מעורבתו של מון בחיים הפליטים, היא שהקנתה לו את הערצתו בקרב כל ישראל. חלילה וחס מלחשוב כך. גודלותו האדירה נבעה מכך שקידתו בתורה ומוכוח קודשו העצומה, והפעילות הציורית נועדה רק

מדרך. מילה שהייתה לה משמעות אחת ביבול השנים האחרונים. מון הרב עובדיה יוסף. דמות המופת, שהוביל את עם ישראל בטחה במים הסוערים של מאה השנים האחרונות.

"אבא, על מי עזבת אותנו?" בכו בלב קروع ומורתה המוני בית ישראל, בלളיה הענקית ביותר שידע עמו מאי ימי בית שני. "אבא, מה נעשה בילדיך?..."

מן היה גדול הדור, פסק הדור, עמוד התורה וההוראה, והוא היה גם אבא. הוא היה אב רחום והbond, שכבה בדמיות עם כל מי שתינה לפני את צורתו. הוא היה סולם כובל הארץ, וראשו הגיע השמיימה. מכל יום ומכל שעה בחיזיו, יכולם אנו לחנן דורות שלמים לאהבת תורה ולהאהבת ישראל. הרבהות חייו של מון, מגיל ניקות ועד גיל שינה,

יכולים לכלול אנציקלופדיה עבת כרס ומורבת כרכבים. כל יום בחיו היה מלא וחדש בלמידה תורה מבוקר עד ליל, במשמעות נפש עד אין קץ לחינוכם של ילדים ישראל ולהרבת תורה בעם ישראל.

מגיל צער היה מון נושא בדריכים, מביל לחוס על כבוזו ועל זמנו היקר מפה. הוא היה כוכבתת רגלו מבית הכנסת לבית הכנסת ומיעיר לעיר, על מנת לקרב לבבות יהודים לאביהם שבשמי.

МОן היה פסק הדור ועמוד ההוראה. המוני בית ישראל נשענו על פסקיו ועל הוראותיו, ולא זו מהם מכל הנימאה. בכוח זיכרונו העזום שנבע מאהבת

"יביע אמר" מון האָברֶן

ימים עברו, כאשר תקליך המדף היה אַרְךְ ווּקְשָׁבָה, היו מתרבי הספרים מוסרים את הדפסו גם הקרים הראשנים של ש"ת "יביע אמר", שchar מון.

בימים מון הימים התקבלה שיחת טלפון בהולה בביתו של מון. היה זה בעל בית הדפוס, ספרי כי אחד הדפים מפרק השו"ת, נעלם ואינו!

"אנו הופכים כבר במקש שעות כל פנה בבית הדפוס, על מנת למצוא את הדף, ואני מוציאים!" כמעת בכה המדף, "אנא, חפשו גם בבית. אולי הוא נותר שם."

בנין במקש שעות זימאים, אם לא נמצא הדף - הלא זה נזק אידי!

הם חפשו בקץ אמצע אחר הדף האבוד, אולם לשוא. גם הם לא הצליחו במאיץיהם. הדף נעלם אכן בלהע אותו האדמה.

ולפתע הבין מון בתכונה יוצאה הדפן. "מה קרה?" שאל, ובני הבית חשבו לספר. "מה אראע?"

שאל מון בשנית, והם נאלצו לדוח על הדף היקר, שנעלם ואינו... מון הבית נכח ומצחו נחרש קטמים. "באיזה דף מדובר?" שאל, ואשר נענה, שלף דף ועת, והחל משוחר מפהו את כל הדף האבוד. הוא ישב ורשם את כל מראי הפקומות שהובאו אליו דף, עם צייניהם המודיקים. הוא העלה את כל הסברות, ואת כל הנסיבות, התרומות והריאות, מפה הזברן. בלבד.

כאשר סים, קפל את הדף ומיסרו ביד אחד מבני. "קח את הדף לבית הדפוס, ושמר עליו, שלא יאבד בשנית", אמר בבח שחוק.

בני הבית השתוקמו עד עין נשמעות, מפה הזברן הפליא של מון. אולם תדרמתם גברה שבעתים לפני הדף האבוד נמצא בבית הדפוס, עבר כמה ימים. בעל בית הדפוס שב והשווה בין הדף הנקורי לדף המphantoz, שורה אחר שורה, וגללה כי הדפים תואמים זו להה במקד'יק, מלא במלחה, אותן...

לא היה זה זברן בלבד. היה זה אהבת תורה עצומה ויזקחת, שחקקה במוחו של הרב את כל מה שלמד.

"שְׁתָקּוּם וִתְלַךְ!"

זו היה אחד מפלמיכים המבקרים שבישיבת "פורת יוסף". ראש הישיבה, האzon רבי עזרא עיטה, העירה אותו מאד, וסמה יוזען ועל הזראותיו. פעם, לאחר שפמן עבר דירה, נערכה בלבנו החדש אספת דירים. כל הדירים התבקשו להגיע לאחת הדירות, וכך קיבל החלטות הנוגעות לבניין. אולם מרון, שזמננו היה יקר מפו והקדש אף ורק ללמידה התzuרה הקדושה, לא ראה צורך להגיע בעצמו לאספת הדירים. הוא שלח את נהגו לאספה, והסmicrik אותו לדבר בשמו.

אלא שבתחלת האספה, כאשר התבגר שפמן שלח את נהגו למקום להגיע בעצמו, התרעימה עליו אחת הדירות. ברוב טפשותה עמדה על כה, שפמן הגיע בכבוזו ובעצמו לפגישה, ככל יתר הדירים. נסו להסביר לה, שפמן שקוע בלמוד התורה, אולם היא בשלה, בעקבשותו ללא פשרה. הגיעו הקברים לאזנו של מרון, והרב, אוהב שלו ורודף שלו, בקש להגיע את הרוחות. הוא סגור את הספר וירד בעצמו לאספת הדירים. השתחף בכל שנדרש, ובסיום האספה קם ממקומו ועלה לביתו.

גם לאחר המשותפים כמוו לילכת לדרכם, כלם, חוץ מאשה אחת. ריתה זו אורה שהכירהה את מרון לרצת לאספת הדירים. היא נדקה למקומה בארכח פלא, ולא הצלחה להניע את גופה. "הצילו!" עזקה בקול נורא, "הצילו!"

הסתבה הייתה ברורה. משותף האספה היו המוכאים, אך הם הבינו מיד כי הדבר ארע בגען מושכים, על כה שאורה אשה פגעה בכבוזו של מרון וגולה מצוננו. שליח בחוול עלה אל ביתו של מרון, והתחנן: "כבוד הרב, האשה מבקשת סליחה. היא מבקשת מיחילה. אנה, הרבה תפליל שתוכל לך ממהכsea..."

ומרון עשה את עצמו כאלו אין מבין. "אם אמרת לי לא לך?" שאל, "שתקום ותלך!" ואכן, באותו רגע בדיק הצלחה האשה לךום ממוקמה ולילכת לדרך...

מודיע בקש מְרָן לדוחות את הנזותה?

אך ארבע עשרה שנים קודם לכן, עם התקרבו לגיל שמונם, חס מְרָן בלבו. הוא אשפzo
בבית החולים, והרופאים המקנים שבקוואו, קבעו כי עליו לעמוד צנתו.

ב: בני משפחתו של מְרָן חרצו לשלומו, אולם הרופאים הרגיעו והבטיחו כי בעבר פקעה ימי
אשפzo ישוב מְרָן לאיתנו וישחרר לבתו.

הנתומ נקבע ליום מס'ם, ובכרכו של אותו יום בקש הרופאים להכנין את מְרָן לקראת הנזותה.
אולם אז פנה מְרָן אל הרופאים ובקש מהם בקשה יותר את דפן. "אנא, תנו לי חפשה של שלוש
שעות מבית החולים. ובעוד שלוש שעות אשוב לךן, על מנת לעמוד את הנזותה".

"מודיע זוקק הרבה לחפשה בת שלוש שעות?" ת�חו הרופאים בינם לבין עצםם, אולם הם כפוקן לא
הعوا להביע את מתחשבותיהם בפנוי מְרָן. הם אישרו את דחתה הנזותה, ומְרָן יצא לבתו, קלוה בבני
משפחתו הקורבים.

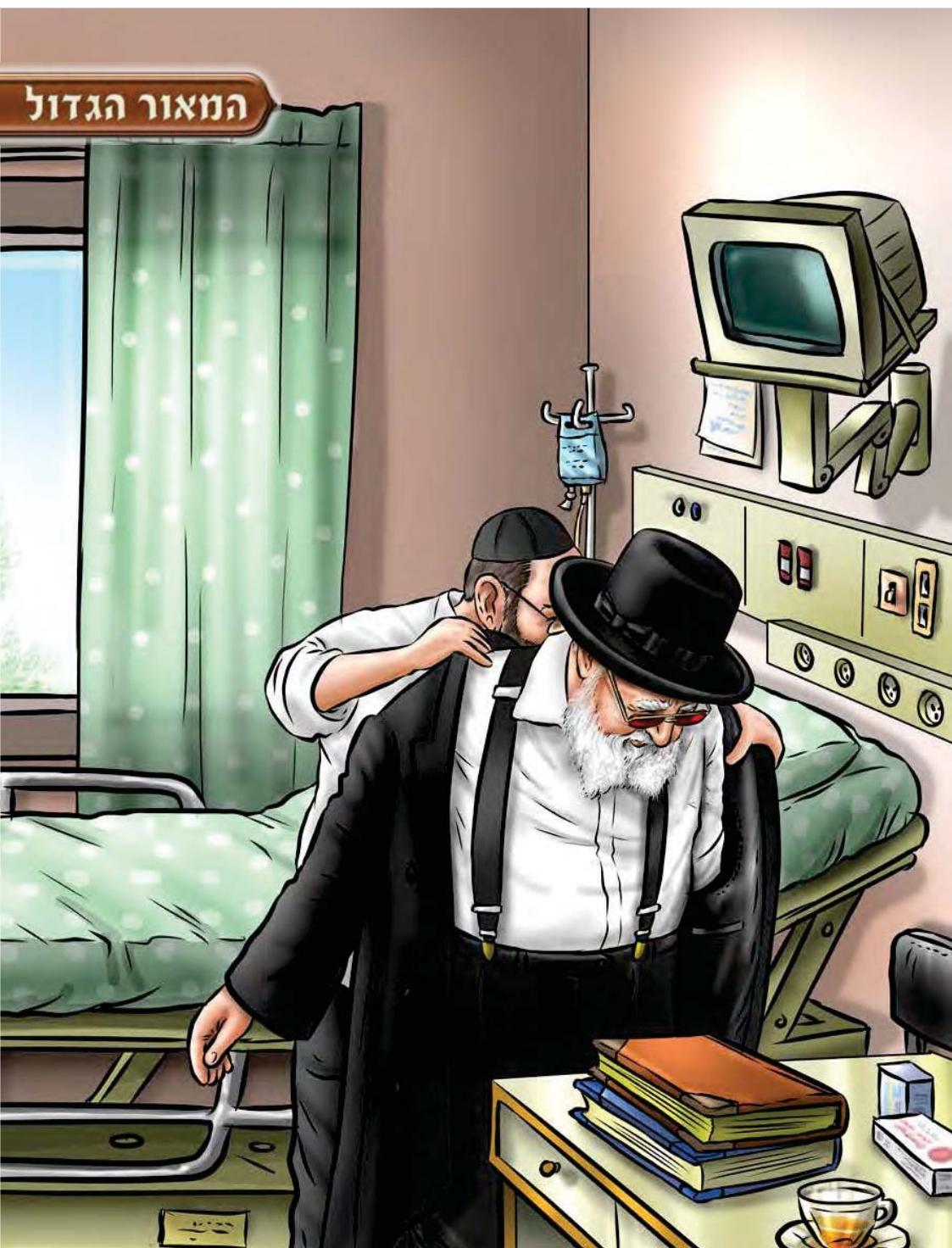
ואכן, בעוד שלוש שעות בדיק שב מְרָן לבית החולים. הנתומ בצע בהצלחה, והכל הלה למישרין.
אולם, מה עשה מְרָן באותו שלוש שעות? ומודיע נזקק לאזת חפשו מזורה?

ובכן, הסוד התגלה לאחר שפנו והתעורר מן הכרדמה. וכך ספר מְרָן לבני ביתו: "יוזעים אחים? לפני
תקופה מסוימת הבאה לפני שאלה חמורה בעיניה של אשה עגונה. זו אשה, שבעלתה עזוב אותה
לאנחות, ובמשך שנים היא מצפה לפסק הלהקה, שיתיר אותה מכבלי עגונתה, כדי שהיא תוכל
להיכשיך בחתה".

"בתקופת האחרונה עסكتי בכך במודע במשך שעות רבות, ומעט שהצלחתי להתריר את האשה", ספר
מרן בהתרשות, "אולם אז נקבע מועד הנתומ, ונאלצתי להפסיק מכתיבת התשובה, ולהתaszpo
בבית החולים".

"מתחילה חשבתי, שלאחר ש יצאתי, בערת ה', אשלים את המילאה. אולם כאשר התקרב
מועד הנתומ, אמרתי לעצמי: וכי מי מבטיח לי שאצא מפה? ומה יהיה על אותה עגונה אם
הנתומ לא יצא חס ולשם?

"בקשתי, אפוא, לדוחות את הנתומ בשלוש שעות, ובמשך אותן שעות סימתי את תשובי בעיניה
של העגונה. וברוך ה', נמצא הפתח להתריר! ורק אז נגעתי לנזותה, בלב רגוע..."

שייחת הטלפון המHIGH-TECH

בביתו של אחד האברכים בירושלים צלצל הטלפון. האברך הרים את השופרת, והאוון בקסב.

"האם אנו מדברים עם רב פלוני?" נשאל. "כן", השיב בחזיב, "מי מדבר?"

"מדברים פאן מביינו של הרב עוזריה יוסף. הרב מבקש לראות אותך!"

"מה?!" נבהל האברך, ולא האמין למושמע אונזין, "מה?!" הרב עוזריה מבקש לראות אותך?!"
הוא לא הבין איך גודל הדבר, ידע עליו, ומפני ידוע הוא לו? אולם הוא לא שאל שאלות.
הוא לבש את החליפה, ותבעש את הכבען, ומהר אל ביתו של קרן.

נרגש כלו התקבל בघetto של קרן, והפנה לחדרו. כאמור נכנס למדר הלמוד של קרן, חיש כי לפניו פועם בפראות. על השולחן שלו היה מונח קונטראס קטן בעניני תרומות ומעשרות, קונטראס שחבר אותו אברך, זמו קצץ קדם לנו.

"בני, חביבי", הרים מרון את עיניו מן הספר, "בוא, גש הנה".
נשג האברך אל שלוונו של קרן, ומIRON אמר: "דע לך, כי עוסק אני עתה בענייני תרומות ומעשרות,
והסתיעתי בקונטראס החשוב שחברת, שהגיע לך".

האברך הנתקם לא ידע את נפשו. הקונטראס הקטן שחבר, בענייני תרומות ומעשרות, הוא אשר סייע
לקרן גודל הדוח, שכלל התזרה כללה פרושה לפניו, על אף שאין?

אך כזו הייתה מזחת עונתנותו העצוכה של קרן. ענעה עצומה, שהביאה אותו לעזד תלמידי חכמים
ערים מפניהם בששים ושבעים שנה, בעידוד קתוק וחתם.

"רבינו", הרפין האברך את ראשו, "עבראו כמה שנים מנגזאי, ונען לא התברכת בילדים. אנה,
יבטיח לי שאזאה לך".

"לא אוכל להבטיח דבר", השיב מרון, "אבל אני מברך אותך, ואתפלל עליך שתז Achim".
האברך לא ותר על שעת הפשר. הוא בכה והתמן, ובקש הבטחה. אבל מרון הרים עניין לשדים
וזמעות זילגו על לחינו. "להבטיח לא אוכל, אבל אתפלל עליך..." ותרב ברך בחום, ותתפלל על
האברך מכל לבו.

וכך היה. בעבר שנה, חבקו האברך ואשתו בן זכר, בשעה טובה ומצילהה.

המאור הגדול

"שֶׁב שְׁמַעְתָּה" בְּאוֹטוֹבּוֹס

היה ייחתו העצומה של מִרְן בְּלִימֹוד הַתּוֹרָה, הִיְתָה עַד אֵין שֻׁעוֹר וּמִקָּה. כֹּל דָּקָה פָּנָויָה הִיְתָה
מְנַצֵּלה לְלִימֹוד תּוֹרָה. כֹּל גָּעָה מִקְדָּשׁ לְשָׁנוֹן הַלְּמֹוד.

מי מְאַתָּנוּ לְמֹוד בְּאוֹטוֹבּוֹס? וְכֹמָה אֲפָשָׁר בָּבָר לְלִמְדָד בְּאוֹטוֹבּוֹס?

בָּאוֹתָם יְמִים הִיא מִרְן נוֹסֵעַ בְּכָל יוֹם בְּשִׁנִּי קְנוּי אוֹטוֹבּוֹס. בְּאוֹטוֹבּוֹס אֶחָד הִיא נוֹסֵעַ
בְּכָל בָּקָר, מִבֵּיתוֹ שֶׁבְּשִׁכְנָוָת הַבוֹּכָרִים לִישְׁבָת "פָּוֹרָת יוֹסֵף" שֶׁבְּשֻׁעָר יְפוֹ, בְּסִמְקָם לְעִיר הַעֲתִיקָה.
וּבְאוֹטוֹבּוֹס הַשְׁנִי הִיא נוֹסֵעַ לְפָנָות עַרְבָּה, מִישְׁבָת "פָּוֹרָת יוֹסֵף" שֶׁבְּשֻׁעָר יְפוֹ לִבְיֹתוֹ שֶׁבְּשִׁכְנָוָת
הַבוֹּכָרִים.

מִרְן לֹא חָשָׁב אֶפְלוֹ לְרַגְעָה, לְבָזֵב אֶת הַזָּמָן הַיָּקָר שֶׁל הַנְּסִיעָה בְּאוֹטוֹבּוֹס. בַּמְּשֹׁךְ הַנְּסִיעָה הִיא אַוחַז
בְּיַדְיוֹ אֶת הַסְּפָר "שֶׁב שְׁמַעְתָּה", שֶׁ הוּא סְפָר עֲמֹק בְּמִיחָד, וְלֹא הִיא מַרְמִים אֶת עַינֵּי מִפְנֵן.

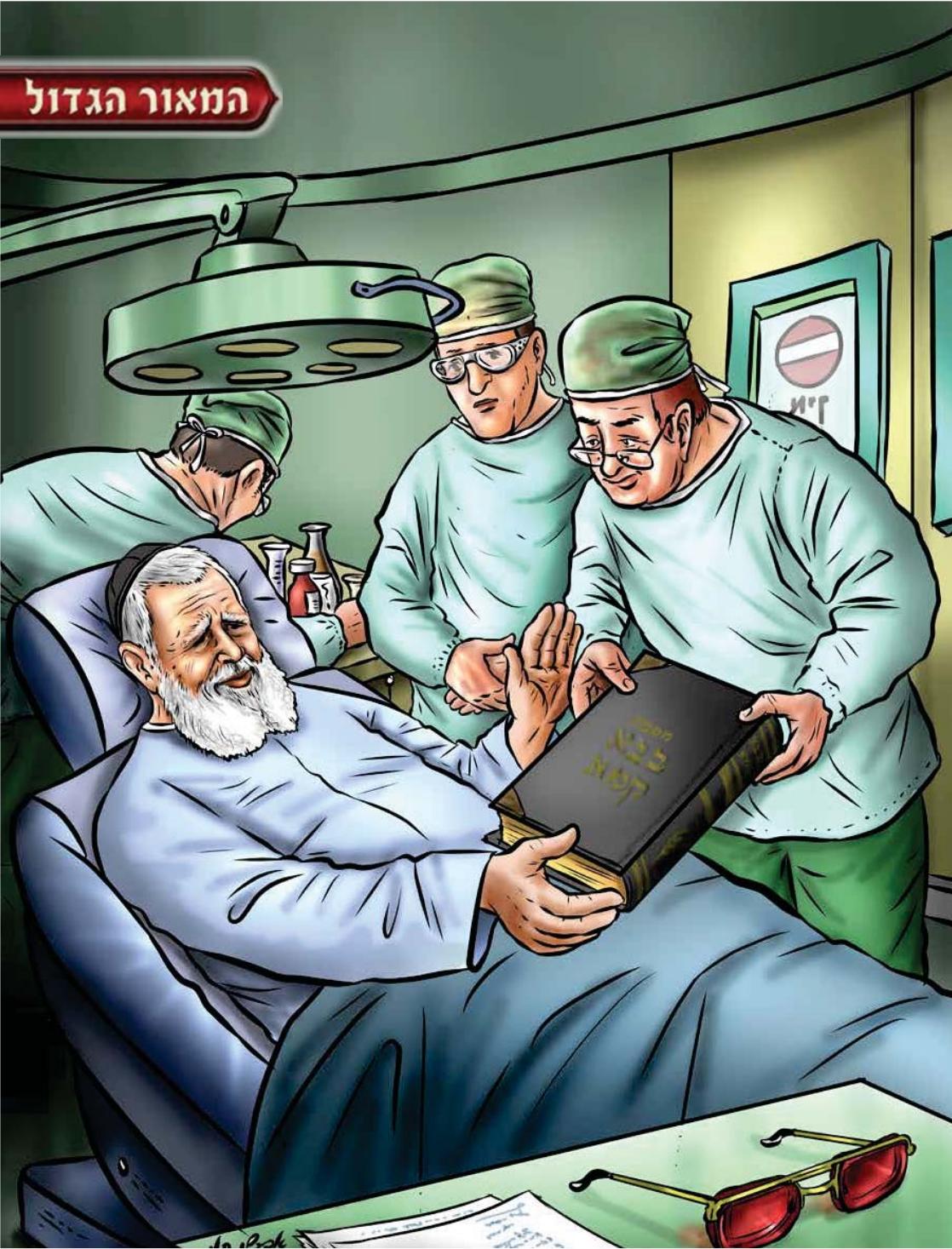
מִרְן הַתְּعַמֵּק בְּשִׁגְוָת שֶׁבְּסְפָר, בְּכָל זָמָן הַנְּסִיעָה, בְּכָל יוֹם וַיּוֹם, וּבְהַגְּעָנוֹת לְגִיל שְׁמוֹנָה עָשָׂרָה, כָּבָר סִים
אֶת הַסְּפָר כָּלּוּ!

בָּאוֹתָם יְמִים, שָׁרָה בִּירוּשָׁלָם עֲנֵיות נָזְרָה. לְאַנְשִׁים בְּקָשִׁי הִיא מִהְלָא, וּבְחוֹזֵן הַיִשְׁיבָה סְבִּלוֹ
עַד יוֹתָר. אֶחָד מִתְּלִמְדִי יִשְׁבָת "פָּוֹרָת יוֹסֵף" בָּאוֹתָם יְמִים, הָרָב בָּן צִיּוֹן רִזְקָה, סְפָר, כִּי בְּנֵי הַיִשְׁיבָה
סְבִּלוֹ מִמְּחֹשָׁור נָזְרָא כָּל כֵּה, עד שָׁאָפָלָן כָּסָתָה לְאַכְלָל, וּבְחוֹזֵן הַיִשְׁיבָה לְהַצָּעַל הָרָב.

"לְפָעָמִים", סְפָר הָרָב רִזְקָה, "זֶה בָּחוֹר בָּר מַזְלָל, מִקְבָּל כֹּמֹה גְּרוּשִׁים מְאָבִיו, כְּדִמי כִּיס. הַבָּחוֹר הִיא רַץ
לְשָׁוֹק מִתְּחִנָּה יְהוּדָה, קְוָנָה שְׁנִי מִלּוֹנִים, וְחוֹזֵר לִיְשָׁבָה, כַּחֲתָן בְּיַם חֶפְטָה. כָּל הַבָּחוֹרִים הַיּוֹם מִתְּכַנְּסִים
סְבִּיבוֹן, וְהָרָב הִזְמִין חֹתֶם אֶת הַמְּלֹוּנִים בְּזָהָירֹות עֲצֹמוֹת, וּמַחְלִיק אֶת הַפְּלִיחִים לְבָחוֹרִים הַגְּרָגְשִׁים."

"יְזִקְעִים אַתָּם הִיכְן הִיא מִרְן בְּאוֹתָן שָׁעָות? הוּא הִיא סָגוֹר וְנוּעָל בַּחֲדָר הַסְּפָרִיה שֶׁל הַיִשְׁיבָה!" סְפָר
הָרָב רִזְקָה, "שָׁם, בְּסְפִּירָה, הִיא יוֹשֵׁב, בְּלִי כָּסָתָה וּבְלִי פְּלַח מַלְוָן, וּמַשְׁנִין אֶת תְּשׁוּבּוֹת הַפּוֹסְקִים,
הַרְאָשָׁזִים וְהַאֲתָרִזִים, עוֹד נָעוֹד, עד שְׁהִיא בָּקִי בָּהָן עַל גַּרְזָן".

עַם שְׁקִידָה עֲצֹמוֹה וּנוֹרָה כֹּזוֹ, מִה הַפְּלָלָא, שֶׁבְּכָל מִסְבָּת רָאשׁ חֶדֶשׁ שְׁגָעָרָה בִּירוּשָׁלָם, הִיא מִרְן
קָם וּמַסִּים מִסְכָּת?

הרְדָמָה בְּעִזֶּת סָגִיה עַמְקָה

ל פָנֵי כֹּמֶה שָׁנִים חַש מִרְן כָּאָבִים עַזִּים, וְבַהֲלָל לְבִתְהוּלִים. עָנָנָה עַלְתָּה עַל פְּנֵי הָרוֹפָאים שְׁבִדְקוּהוּ. הֵם לְחוֹשֹׁ לְמִינְבָּיו שְׁלוֹחוֹ, בְּיַם חֹשְׁשִׁים לְמִחְלָה מִסְכִּית בְּגֻפוֹ, וְכַד לְשַׁלֵּל זוֹת עַלְלָה לְבַצֵּע בְּדִיקָה קְפָנִיתָה.

"אַתְּ הַבְּדִיקָה יָצַרְךָ הָרָב לְעַבְרָת מִתְּחַת הַרְדָמָה", אָמָרוּ הָרוֹפָאים, "שְׁפָנוּ מִזְבֵּר בְּבִדְיקָה כּוֹאַבָּת בְּמִיחַד".

אָבֵל מִרְן, שָׁשַׁמֵּעַ אֶת הַעֲרֻכּוֹת הָרוֹפָאים, הַתְּנַגֵּד. "אַעֲבָר אֶת הַבְּדִיקָה בְּלֹא הַרְדָמָה", אָמָר נַחֲרָצָות.

"זֶה לֹא יְתַכֵּן", אָמָרוּ הָרוֹפָאים, "מִזְבֵּר בְּבִדְיקָה, שֶׁאָדָם צַעַיר וּבָרִיא שְׁיעַבֵּר אֹתָהּ לְאַתָּה הַרְדָמָה, יַאֲבֹד אֶת הַכְּרָתוֹ מִרְבָּכָא!"

מִרְן שָׁמַע אֶת דְּבָרֵי הָרוֹפָאים וַיַּקְעַד בְּמִחְשָׁבּוֹת, לְמַשֵּׁה כֶּפֶה רְגֻעִים, וַיַּחֲנֹעַ וַיֹּאמֶר לְמִקְרָבָו: "רַד לְבִתְהַנְּסָת שְׁבֵבִית הַחוֹלִים, וְהַבָּא לִגְכָּרָא".

"אִיזוֹ מִסְכָּת?" שָׁאל הַמְּלַכְּבָר, "לֹא מִשְׁנָה", הַשִּׁיבָּכָר.

מַהְרָה מִקְרָבוֹ שֶׁל מִרְן לְבִתְהַנְּסָת, וְשַׁלֵּף מִן הַסְּפִירָה אֶת הַפְּרָךְ הַרְאָשׁוֹן שְׁזִידָפָן לְדוֹ. הוּא מַהְרָה לְחַדְרוֹ שֶׁל מִרְן, וַיַּגְּלִישׁ לוֹ אֶת הַגְּמָרָא.

עַנְיוֹן שֶׁל מִרְן אָרוֹן. הָוָא פָתַח אֶת הַפִּסְכָּת, וַיַּקְעַד בְּאֶחָת הַסְּגִוּת בְּמַשֵּׁה חַקֵּשׁ דְּקוֹת. לְאַחֲר מִכְּנָה הָרִים אֶת עַנְיוֹן, סָגֵר אֶת הַגְּמָרָא, וְאָמָר: "אָפָּשָׁר לְבַצֵּע אֶת הַבְּדִיקָה, בְּלֹא הַרְדָמָה".

בְּכָרֵי הָרוֹפָאים נִעְנוּוּ בְּרָאשֵׁיהם לְשִׁלְיָה. לָא. הֵם לֹא מִסְגָּלִים אָפָּלוּ לְחַשֵּׁב עַל אֲפָשָׁרוֹת שְׁכָזוֹן.

אָוָלָם לְבַקְשׁוּתִי הַחוֹזְרוֹת וּנוֹשְׁנוֹת שֶׁל עַנוֹן, הַסְּפִימָוּ שְׁנִי וּרְפָאִים לְעַשׂוֹת זֹאת.

שֶׁשְׁדְּקוֹת אָרְכָה הַבְּדִיקָה, כַּאֲשֶׁר מִרְן צָוַל בְּאוֹתָם רְגֻעִים אֶל הַסְּגָּהָה, כַּשְׁהָוָא אִינוּ חַש בְּמַאוֹמָה,

לֹא בְּרוֹפָאים וְלֹא בְּמַלְכָבִים, לֹא בְּבִדְיקָה הַקְּשָׁה, וְלֹא בְּכָאָבִים הַנּוֹרָאים.

הַבְּדִיקָה הַסְּפִיטִימָה, וְמִרְן הַתְּנַעַר מַעֲטָק עַיְנוֹן. וְהָרוֹפָאים, שְׁהַקִּיפוּ אֶת מַטָּהוֹ, הַבִּיטו בּוֹ בְּעַיִנִים דּוֹמְנוֹת. "מִיכִינָנוּ לֹא רְאִינוּ מִחְזָה שְׁכָזה", אָמָרוּ. "לֹא רְאִינוּ אָדָם בְּעוֹלָם, שְׁיַשְׁקַע כֹּךְ בְּעַנְיוֹן קְיסִים, וַיְהִי מִסְגָּל לְסִבְלָה בְּאָבִים נֹרָאים שְׁקָאָלוּ..."

בקיאות עצומה גם בסדר קדשים

ימי הרגלים היה יושב מִרְן בֵּית מִזְרָשׁוֹ, ומתקבל את המוני בית ישראל, שעלו להקביל את פניו, לשמע את דברי תורתו, ולהתברך ממנו.

לא רק המוני בית ישראל עלו במשך ימי חל המועד אל בית מדרשו של מִרְן, גם תלמידי חכמים מפלגיים, בניינים וגדנים, כאשי ישיבות ומורי הזראה, עלו להקביל את פניו של גדול הדור.

באחד מימי חל המועד, באשר ישב מִרְן בבית המדרש "יתה דעתה", הגיע הגאון רבי שלום כהן שליט א', ראש ישיבת פורת יוסף, להקביל את פניו ולשוחח עמו בדברי תורה.

מן האיר פנו לדידו, נאוזן רבי שלום, ורבי שלום פתח והצע שפנוי של מִרְן שאלה עמקה במקצת זבחים, אחת הפסקות הקשות שבש"ס.

והנה, ראה זה פלא. מִרְן לא הכתרין אפילו רגוע אחד. "המהרש"א במקום מותחן לשאלת זו", השיב, והחל מצטט באזני רבי שלום כהן את דברי מהרש"א, מכל במלואה.

על פנוי של רבי שלום נקרה התפעלות עצומה. ואכן, באשר סים את הבקרור ויצא החוצה, נענה ואמר למוקבי: "ידעתי שפָרָן בקי בכל חזרה התורה, אבל לא ידעתי שהוא בקי עצום עד כדי כך

גם בסדר קדשים, הסדר הקשה שבש"ס!"

האם מִרְן היה בעל כשרונו בלבד? האם בסך הכל התברר בזרכון מפלא מן השמים? בודאי שלא! פעם אמר מִרְן לבנו, נאוזן רבי יצחק, את הדברים הבאים: "אנשימים רגילים לחשב שיש לי זכרון, אבל האמת היא, שבילודה לא היה לי זכרון כלל וכלל, והיה מורי דמעות בנחלה, כי שהיעוד ליזופר את למוקדי".

ולא רק תפירות נרגשות נושא מִרְן בצעירותו, להצלחתו בלפודו. עקל עצום השקיע בשנוון הלמוד, פעם אחר פעם, וכיים וליות היה ישב וחוזר על תלמודו, שוב ושוב.

"דע לך", העיד פעם בחור ישיבה, שההרפה בתלמידו, כי בימי למודי בישיבת פורת יוסף, כאשר למדנו מוסכת גטין, חזרתי על הפסקת שששים פעמים רצופות!..."

כָּרְחִים אֲבָל עַל בָּנִים

וְ שעה היה שטים עשרה וחצי בלילה.

מִרְן הָה סְפֻנו בְּחֵדֶר וְכֹעַן עַל סְפִרְיו, כְּמוֹ בָּל לִילָה. הוּא יָשַׁב וְלִמְדֵד לְבָדו, בְּרַכְוּ עַצְוִם,

כַּאֲשֶׁר עַשְׂרוֹת סְפִרְיו פָּתָחוּם גַּעֲרָכוּ לְפָנֵי, בָּזָה אַחֲרָה זוֹה. בְּחֵדֶר הַסְּמֻך יָשַׁב הַמְּאַבְטָח

שְׁדָאָג לְשָׁלוֹמוֹ שֶׁל הַרְבָּה. מַוְלָה הָה מִנְחָ מִסְחָ, שְׁהָיָה מַחְכִּיר לְמַצְלָה שַׁהְתָּקָנָה בְּפִתחָה

הַדִּירָה. כִּי יָכֹל הָה לְרֹאָות מַה מְתַרְחָשׁ בְּחֵזֶן, וְלַחֲתֹפְנוּן לְבָאוֹתָה.

הַרְחָבוֹ הָה שְׁוָם בְּשָׁעָה כָּה מַאֲחֶרֶת, אָוָלָם לְפִתְחָע קָלְטוּ עַיְנָיו שֶׁל הַמְּאַבְטָח הַתְּרָחָשָׁות מַוְרָה.

דְּמוֹת בְּלִשְׁׂהָה תִּשְׁבַּח בְּפִתחָה בַּיּוֹתָן שֶׁל הַרְבָּה כְּשָׁהָא בְּזָה בְּכִי תְּמִרְוּרִים.

רַבָּע שָׁעָה חֲלָפָה, וְהַדְּמוֹת לֹא עֲזַבְוּ אֶת הַמְּקוֹם. הַמְּאַבְטָח הַחָלִיט לְרוֹדָת וְלַבְּדִיקָה אֶת הַעֲנָן. "מַי

אַתָּה?" פָּנָה לְאַשָּׁה הַבּוֹנִיה, "וּמָה אַתָּה מַחְפְּשָׁתָן כָּאֵן, בְּשָׁעָה כָּה מַאֲחֶרֶת?"

"בָּאתִי לְבִקְשׁ בְּרַכָּה מִזְרָב, כִּי הַרְפָּאִים אָוֹרִים שִׁישׁ לְבָעֵר רִפּוֹאִית", הַשְּׁבָה הָאַשָּׁה בְּקוֹל חֲנוֹק.

"אֲבָל הַרְבָּה עֲסָוק עַכְשָׁוֹ, וְגַם הַשָּׁעָה מַאֲחֶרֶת מֵאָד. לֹא נָרְאָה לִשְׁתּוֹכְלִי לְהַכְּנִס", אָמָר הַמְּאַבְטָח,

הָאַשָּׁה פָּרָצָה בְּבִci נָזָא.

"טּוֹב, אַעֲלָה וְאַשְׁאָל אֶת הַרְבָּה", גַּאות הַמְּאַבְטָח. וְהוּא עַלְהָה וְסַפֵּר לְמִרְן עַל הַמְּתַרְחָשׁ בְּחֵזֶן. מִרְן

גַּרְעָשׁ. "תְּכַנֵּיס אָוֹתָה לְכָאֵן מִיד!" הָרָה לְמַאְבָטָח. הָאַשָּׁה הַכְּנָסָה אֶל הַחֵדֶר, וְמִרְן זָרָה אֶת הַמְּאַבְטָח:

"תְּגַיֵּשׁ לָהּ כּוֹס מִים, אַתָּה לֹא רֹאָה שְׁהָא חֲלָשָׁה?"

"הָיָה הַגִּיעָה מְחוֹז לְעִיר", אָמָר הַמְּאַבְטָח. וְמִרְן הָרָה לוֹ לְהַגִּישׁ לָהּ לְאַכְלָה. וְאַחֲרָה שְׁהָאשָׁה הַשְּׁבָה

בְּשָׁלֵה, שָׁאַל מִרְן לְבִקְשָׁתָה. הָאַשָּׁה פָּרָצָה בְּבִci וְסַפֵּרָה עַל בָּעֵיתָה הַרְפָּאִית. בְּעַיְנָיו שֶׁל מִרְן

עַמְדוּ דְקָעוֹת.

"אַל תְּבִפֵּי", בִּקְשׁ. אַחֲזָה תְּלֵפּוֹן בְּיַדָּו, וְחַזָּא אֶל דָ"ר שְׁטִיסְמָן, רַופָּאֵה האַישָׁי. "אַנְיַי מַבְקָשׁ מִזְמָקֵח

לְהַחַת עַל עַצְמָךְ אֶת הַטְּפָול הָאַישָׁי בְּאַשָּׁה הָזָה", בִּקְשׁ מִמְנָג.

דָ"ר שְׁטִיסְמָן גַּעֲרָה בְּרַצְוֹן, וְמִרְן סָגַר אֶת הַטְּלֵפּוֹן וְאָמָר לְאַשָּׁה: "תָּהָה, אַתָּה רֹאָה? הַכְּלִיטָדָר, בְּעַוּזָת

הָ". וְלַפְתָּחָע אָמָר: "הָלָא בָּאתִ מְחוֹז לְעִיר. אַבְקָשׁ מַבְנִי בִּיתִי שִׁזְדָּאָגוּ לְדַלְלָה לְמַקּוֹם לִינָה. וּךְ הַבְּטַחַת

הַנְּאַמְנָה שֶׁל הָאַשָּׁה, כִּי יִשְׁלַח קְרוֹבִים בִּירוּשָׁלָם, שַׁתּוֹכֵל לְלֹעֵן בְּבִיתָם, הַرְגִּיעָה אֶת רָוחוֹ שֶׁל מִרְן

וְהָוָא שֶׁב לְתַלְמָדוֹ...

לזכור את כל סימני התשב"ז

זכורו עצום נתברך מך, מכח עמלנו הנפלא בתורה הקדושה, וככח תפלותי הנרגשות לפני
בפראן, שיחוץ אותו בדעתה והשכל.

על זכרונו העיד פעם בפני בנו, הגאון רבי יצחק, בזו הילשון: "דע לך, בני תביבי, כי באירועות,
כאשר חיות נגש לכתב תשיבת הלכתית בענין מיסים, ה'תי' מעביר קדם כל לנגד עיני את
כל ה'ס", ורק אחר כה ה'תי' מתחילה לכתוב. אולם היום, לצער הרב, נחלש זכרוני..."
המשמעות הבא, שאரע באחת הטיסות שטס מך לחוץ לארץ, יעד לאלף עדדים על השליטה העצומה
של מך, בכל מזרי התורה ותשובות הפוסקים.

זה כאשר מך טס עם רעינו הרבנית ועם בנו, הגאון רבי יצחק, לאמריקה. הטיסה ארוכה
שעות רבות, ורבבי יצחק נטיל עמו קדם הנסעה את אחד ממכריה הסדרה "ילקוט יוסף", שעמד לפני
הడפסה, על מנת שמלך עבר עליו במלוק הטישה, ועיר את העורתו.
בוזא, שב ליד אבא, אמרה הרבנית. "לא, מה פתאום?" נרתע רבי יצחק, ובקש שאמו תשב
במקומו ליד מך, במילקה המפרומת. "אני אשכ במחלקה דשניה", אמר.

אבל הרבנית לא ותרה. היא, שהאהבת התורה שפעמה בלביה לא ידעה גבולות, מושך הכרירה את
בנה לשכנת לצד אביו, והיא עצמה עברה למילקה המרימות פחות.
יעני הקדושים של מך עברו בזריזות על פני השורות. הוא העביר במוחו את כל ספרי halacha
ותשובות הפוסקים, וננתן את העורתו ואת האורתזין.
תשובה פלונית שצינית כאן מושות התשב"ז, אמר מך לפטע, "מושעה בסיכון אחר מכה
שכפתת".

"האמנים?" פגעה רבי יצחק, "ויהלא אני צפתי מותוק הספר, ובוגדי צינתי את הסיכון הנכון". אבל
מלך היה חחלי. "שמע לך, בני. התשובה נמצאת בסיכון אחר!"

"אבדך זאת מיד עם הפחתה", נענה רבי יצחק, ואין את הערטו של מך.
ואכן, כאשר נחת המטוס, ומך ובני משפחתו הגיעו ליעדם, מחר רבי יצחק אל הספריה הסמוכה,
שלף ממש את שות התשב"ז, דפדף בו מימה דקota, וקפא על עמודו. מך צדק בצדיק!
שות התשב"ז, הפרש על פניו ארבעה כרכים, חקוק בהם מוחו של מך לפרטיו פרטיו...

מידוע פשט רבינו עזרא עטיה את גלימותו?

כמי בחרותו חבש מירן את ספכלה של ישיבת "פורת יוסף", ולא מיש מן הספר. הוא צלל בים התלמוד, וגעמו דפי גמרא בשקייה אדייה.

אולם הקדוש ברוך הוא העמיד אותו בנסיוון קשה. מażם הפלילי של תושבי ירושלים באוטם ימים, לא היה קל כל ענקר, ואנשים נאבקו מטיש כדי ללביא פרנסתיהם. אביו של מירן, ר' יעקב, החזק בוחנות פרות וירקות לפרנסתו. הוא עמד במשפט שעתה היום בוחנות, ומוכר פרות וירקות לאנשי השכינה, ואך בקשי הצליח להרוויח כמה פרוטות. ביום מן הימים קרא אליו את בנו, ואמר לו: "בני, אהובי. יודע אני כי למוד התורה יקר ללבך, אולם אין לך בראש מטה לעזוב את הישיבה למישך מהה שניות ביום, ולסיע לי בוחנות הירקות!" דקעה זלה מעינו של מירן, שהיה בן ממשמע וציתן. הוא אהב את התורה אהבת נפש, אולם כמה עשה מול מצות בבוד הרים?

למורתו התנצל בלב כאב בוחנות הירקות, והחל מסדר את הארונות, בבקשת אביו. וכך עשה גם ביום שלאחר מכן, וגם כעבור ימים, כאשר בלבו הוא נושא תפלה, שיער' בידו לשוב אל הספרים האחובים.

ותפלתו התקבלה. ביום השלישי לעזובתו בוחנות, הבchin לפתח בדמota הדורה, עםDATA בפתח. ניתנה זו דמותו של ראש הישיבה, הפניו הנערץ רבינו עזרא עטיה. רבינו עזרא עטיה לא השתקה. הוא נגש לר' יעקב ואמר לו: "שמעתי, כי הנה זוקוק לעזורה בוחנות הירקות, ولكن קראת את בנה מן הישיבה".

"כן", אשר ר' יעקב בקול נמה, "וכי מה אעשה? אין לי ברחה." "הבהיר זה עתיד להיות גדול בישראל" התלהב קולו של ראש הישיבה, "הוא לא יעבד בוחנות ירקות! הוא חייב לחזור לישיבה". "אבל אני זוקוק לעזורה", התהנין ר' יעקב. ולא צפה לתגובהו של ראש הישיבה.

הפניו הגדול, רבינו עזרא עטיה, פשט את גלימותו הרבענית ואמר: "אם זוקוק אתה לעזורה, אני אעוז לך! אבל הנער הזה, ישוב לישיבה עכשו!" והוא שב לישיבה, והתגדר בתורה, ובכמה ההפך לדול הדור ולמנהיגם של ישראל....

הברכה שהריעידה את הארמון הצרפתי

המאור הגדול

דבר ארע בעית בקורו של מרון בפריז שברצפת. בני הקהלה, צפאו לכווא של מרון בכליון עיניהם, קבלווה בכבוד מלכים. נכבד הקהלה המתוינו לו בשודה התעווהה, נרגשים ונפעים.

אך לא רק בני הקהלה היהודית המתוינו למון. ממשר כבוד מHIGH, שהעמד לבוזו, על ידי מושטרת פריז, קיבל את פנוי, בכבוד השמור לראשי מדיניות. הם אבטחו את הבkor בקפידה, ولو את רכבו של מרון בנידות ובאופןועם, עד לביתו של רב הקהלה.

פאשר הגיע תרכב לבית הרב, יצא מון מהרכב, ובקש מרבה של הקהלה: "אנא, קרא לנו את השוטרים ואנשי הבטחון שלוננו".

"לשם מה?" התענין רפה של הקהלה. "אני רוצה לברך אוטם ולהודות להם, על שטרחו למעני!"

אבל, ריבנן, הלא הם גויים. הם לא יזקיעים מה 'מי שברך', "נסעה רפה של הקהלה להסביר. "בכל זאת, קרא להם!" הורה מון. ואנשי הבטחון נקראו להתאסף ליד רכבו של מון.

מרון נתנו בהם את עיניו הטובות, וברך אותם בחום מקריות לבו, בקשר דקות ארכפות. השוטרים הקשוחים, עטוויי הקסדות ולבושים האפודים, עמדו והאזורו בקש. הם לא כל כך הבינו את שפת הקדש, שבספיו של הרב, אבל לבותיהם הרגישיו את החם היפמס שקרון מון. דמעות סוררות נקוו בזנויות עיניהם...

המנעד המרגש הסטטיים, אך הספור הם ולא נשלם. תקופה מסוימת לאחר שמרון רפה אל ארמוון של נשיא צרפת, זאק שירק. ומה מאד הפתע פאשר הנשיא פנה אליו ושאל: "מה שלומו של הרב עובקה יוסף מישראאל?"

"שלומו טוב, ברוך הוא. אבל מדוע בכה מיתענין הנשיא?" לא הבין הרב. והנשיא הצרפתית ספר בהתרגשות: "דע לך, כי קיבלתי מכתב מרגש מיאד, מאנשי המשטרה הצרפתית. הם כתבו לי, כי 'אפיקייר' של היהודים, הוא אדם מיוחד במינו, בעל לב רחמן ורגיש מיוחד כמו זה. והוא חולק כבוד עצום לכל נבירה, ומפир טובה לכל אחד..."

רק אז הבין רפה של הקהלה, כי עיניו הקדושות של מון צפאו את קדושה הר' העצום שייגרם כתוצאה מאותן 'מי שברך'.